

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Preislerem, Ph.D., ve věci
žalobkyně: **AB 4 B.V.**, reg. č. 34186049

sídlem Strawinskylaan 933, 1077XX Amsterdam, Nizozemské království
zastoupená advokátem Mgr. Vladimírem Šteklem
sídlem Antonína Slavíka 1313/7, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Martin S, narozený dne

bytem

zastoupený advokátkou Mgr. Hanou Audyovou
sídlem Jungmannova 685/8, Jablonec nad Nisou

o zaplacení částky 68 665,01 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 68.665,01 Kč s úrokem ve výši 26,64 % ročně z částky 36.530,72 Kč od 8.11.2014 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 35.733,80 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vladimíra Šteklá, advokáta se sídlem v Brně.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal, aby soud uložil žalovanému zaplatit mu částku 68 665,01 Kč s úrokem ve výši 26,64 % ročně z částky 36.530,72 Kč od 8.11.2014 do zaplacení
2. Žalobce tvrdil, že Home Credit a.s. (dále označený jako předchozí věřitel nebo poskytovatel úvěru) na něj postoupil pohledávku, která je předmětem tohoto řízení. Právní předchůdce předchozího věřitel Home Credit Finance a.s. uzavřel na základě žádosti žalovaného ze dne 25.8.2003 smlouvu o poskytnutí revolvingového úvěru č. 5308067167 s možností průběžného

čerpání do výše limitu 30000,- Kč, který byl následně zvýšen na částku 70000,- Kč. Na základě této smlouvy čerpal žalovaný úvěr. Součástí smlouvy byly i obchodní podmínky poskytovatele úvěru, na něž smlouva odkazovala. Žalovaný měl úvěr splácet v pravidelných splátkách dle smluvních podmínek a platit úrok. Úrok byl sjednán ve výši 26,64 % ročně. Žalovaný poskytnutý úvěr nesplácel, a proto věřitel využil oprávnění sjednaného v obchodních podmínkách a vyzval žalovaného k splacení celého úvěru včetně ostatních plateb dne 24.3.2010. Žalující strana se tak domáhá zaplacení částky 36530,72 představující jistinu spolu s kapitalizovaným úrokem 32134,29 Kč a dále plynoucím úrokem 26,64 % ročně z jistiny od 8.11.2014 do zaplacení.

3. Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Namítal nedostatek aktivní legitimace žalobce, způsob uzavření smlouvy, která odkazuje na úvěrové podmínky a sazebník, které jsou psány malým, pro žalovaného nečitelným písmem. Konečně žalovaný namítal i promlčení pohledávky, neboť má za to, že jde o spotřebitelský vztah, délka promlčecí lhůty je tak 3 roky a vzhledem ke splatnosti pohledávky marně uplynula. Dle žalovaného je dluh promlčený i v případě, kdyby se uplatnila promlčecí lhůta čtyřletá.
4. Nálezací soud o věci již jednou rozhodoval. Poté, co bylo proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání a dále dovolání, byla věc vrácena nálezacímu soudu k dalšímu řízení.
5. V rámci prvního řízení před nálezacím soudem soud zjistil následující skutečnosti:
6. O procesním nástupnictví žalobce bylo rozhodnuto usnesením ze dne 7.9.2017. Skutečnost, že Home Credit a.s. je právní nástupce předchozího věřitele, pak prokazuje zápis v obchodním rejstříku pro tuto společnost.
7. Tvzení předchozího věřitele (AB 5 B.V.) o nabytí pohledávky postoupením bylo prokázáno dopisem ze dne 2.1.2013 adresovaným žalovanému. Z něj bylo zjištěno, že předchozí věřitel, zastoupen advokátem, oznámil dlužníkovi postoupení pohledávky. Zmocnění oznamovat postoupení advokátem žalobce rovněž doložil plnou mocí ze dne 20.1.2012.
8. Proto soud další návrhy na provedení důkazu seznamem postupovaných pohledávek soud zamítl, neboť by byl nadbytečný, navíc, pokud žalobce nechtěl k seznamu předložit vlastní smlouvu o postoupení pohledávek, tak seznam sám o sobě nic neprokazuje.
9. Z listiny ze dne 25.8.2003 bylo zjištěno, že žalovaný se na formuláři poskytovatele úvěru obrátil na něj s návrhem na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru ve výši 30000,- Kč. Součástí formuláře je i doložka o začlenění obchodních podmínek poskytovatele úvěru do smlouvy. Výše úroku byla stanovena pouze sazbou odchylky -0,39 % od základní úrokové sazby. Úvěr měl být splácen v pravidelných splátkách.
10. Ohledně sjednání sazby úroku žalobce odkazoval na obchodní podmínky. O výši sazby byl žalovaný informován v dopise, který mu byl zaslán. Potvrzením o zaslání ale žalobce nedisponuje.
11. Z obchodních podmínek bylo zjištěno, že konkrétní výši sazby neobsahují, je v nich pouze uvedeno, že se žalovaný zavazuje zaplatit úrok.
12. Z žádosti o změnu výš úvěrového rámce ze dne 15.2.2006 o 10000,- Kč, 20.1.2008 o 20000,- Kč a 20.5.2008 o 10000,- Kč bylo zjištěno, že žalovaný žádal zvýšení úvěrového rámce. Se zvýšením úvěrového rámce ze 40000,- Kč na 60000,- Kč a z 60000,- Kč na 70000,- Kč žalobce souhlasil, což vyplývá z protokolu k žádosti o změnu úvěrového rámce.
13. Celková bilance dluhu je doložena splátkovým kalendářem. Poskytnutí úvěru má soud za prokázané z potvrzení žalovaného o tom, že úvěr čerpal a domněnky uznání závazku, jak bude dále uvedeno.
14. Dopisem ze dne 24.3.2010 poskytovatel úvěru vyzval žalovaného k neprodlenému vyrovnaní veškerých pohledávek s tím, že celý úvěr je ihned splatný.

15. Zaslání dopisu dne 26.3.2010 žalovanému dokládá podací arch.
16. Předložené obchodní podmínky obsahují ujednání o tom, že poskytovatel úvěru může požadovat při prodlení se splátkami zaplacení celého dluhu. Skutečnost, že předložené obchodní podmínky se staly součástí smlouvy, nebyla zpochybněna.
17. Ze závěrů odvolacího rozhodnutí vyplývá, že:

Tak je tomu i v daném případě. Ve svém podání z 2.3.2015 (které obsahově doplňuje žalobu) žalobce uvedl, že dne 24.3.2010 zesplatnil úvěr a žalovaného vyzval, aby do 14 dnů celý nesplacený úvěr zaplatil. Poté žalovaný uhradil celkem 10 splátek. Dne 17.5.2010 částku 10.000 Kč, 25.6.2010 částku 5.000 Kč, 8.7.2010 částku 3.000 Kč, 30.7.2010 částku 2.900 Kč, 7.9.2010 částku 2.800 Kč, 26.10.2010 částku 2.800 Kč, v roce 2011 pak 4.3.2011 částku 2.000 Kč, 26.7.2011 částku 1.400 Kč, 13.9.2011 částku 1.500 Kč a dne 11.11.2011 částku 800 Kč. Pokud tedy žalovaný takto činil na výzvu k zaplacení zbývajících dluhu z úvěru, nešlo již o jednotlivá dohodnutá plnění splátek ze smlouvy o úvěru, ale nepochybně o plnění na zbývajících celý splatný dluh. Pokud tak činil opakovaně a snižoval celý dluh, aniž by proti němu vznesl jakékoliv námitky, jde o jednání, které má za následek uznání i zbytku závazku podle § 407 odst. 3 obchodního zákoníku. Protože jde o postupná opakovaná částečná plnění, každé z nich má za následek takovéto uznání ve vztahu ke zbývajících části dluhu. Pokud poslední takovéto částečné plnění je spojeno s datem 11.11.2011, je zřejmé, že žaloba byla dne 13.11.2014 podána včas ve čtyřleté promlčecí době.

To je i daná situace, neboť ve zmíněném vyjádření z dne 2.3.2015 žalobce výslovně uvedl svá tvrzení, že po zesplatnění úvěru žalovaný postupně na celkový zbývajících dluh hradil 10 splátek, které specifikoval jednotlivými daty a částkami. Jde tedy o rozhodná tvrzení, která v případě jejich prokázání, zakládají (každá splátka samostatně) uznání zbývajících závazku podle § 407 odst. 3 obchodního zákoníku (přičemž je nerozhodné, že s tímto tvrzením nespojuje žalobce právní závěr o uznání zbytku závazku). Danou odvolací námitkou se proto krajský soud může zabývat.

18. Ze závěrů dovolacího soudu, který dovolání odmítl, a potvrdil tak právní názor soudu odvolacího, pak vyplývá, že:

Jestliže dlužník částečně plní na svůj závazek, aniž by současně zpochybnil jeho (zbývajících) výši (jako v posuzovaném případě), přičemž se jedná o povšechně známý závazkový vztah, jakým smlouva o úvěru bezpochyby je, pak nelze než dovodit, že částečné plnění na zbytek úvěru představuje současně uznání závazku v celé jeho zbývajících výši. Plnil-li žalovaný žalobkyni další splátky poté, co byl vyzván k úhradě celého zbytku dluhu, aniž existenci svého dluhu jakkoliv zpochybnil (tak ostatně neučinil ani v dovolání), lze mít za to, že svůj závazek podle § 407 odst. 3 obch. zák. uznal.

19. Právními závěry odvolacího i dovolacího soudu je nalézací soud vázán (§ 226 odst. 1, § 243g odst. 1 o.s.ř.).
20. Nalézací soud se proto zaměřil na zjištění, zda žalovaný po zesplatnění na dluh plnil, čímž došlo k uznání závazku.
21. Z potvrzení banky Raiffeisenbank a.s. ze dne 4.9.2017 (čl. 169) bylo zjištěno, že na účet č. 0193218013/0600 pod variabilním číslem úvěrové smlouvy žalovaného byly přijaty částky:
17.5.2010 – 10000 Kč, 25.6.2010 – 5000 Kč, 8.7.2010 – 3000 Kč, 30.7.2010 – 2900 Kč, 7.9.2010 – 2800 Kč, 26.11.2010 – 2800 Kč, 4.3.2011 – 20000 Kč, 26.7.2011 – 1400 Kč, 13.9.2011 – 1500 Kč a 11.11.2011 – 800 Kč.
22. Z opisu plateb smlouvy poskytovatele úvěru bylo zjištěno, že výše uvedené platby eviduje jako uhrazené (čl. 135). Žalovaný skutečnost, že tyto platby provedl, při jednání dne 14.12.2017 potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Růžhová

23. Z názoru odvolacího soudu se podává, že každá taková platba, která proběhla po zesplatnění dluhu (ke kterému došlo dopisem ze dne 24.3.2010), je samostatným uznáním (§ 407 odst. 3 ObchZ).
24. Uznáním závazku, ke kterému došlo provedením každé jednotlivé platby, počíná plynout nová 4-letá promlčecí doba (§ 407 odst. 1, 3 ObchZ). Žalovaný provedl poslední platbu dne 11.11.2011 a žaloba byla podána dne 13.11.2014. Z odůvodnění dovolacího soudu se podává, že promlčecí lhůta se posuzuje podle obchodního zákoníku, neboť ustanovení o délce promlčení lhůt není ustanovením na ochranu spotřebitele. Žalobce, resp. jeho právní předchůdce, žalobu podal ve lhůtě, a proto nárok není promlčen.
25. Vzhledem k § 3028 zákona č. 89/2012 Sb. se věc posuzuje podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen OZ) a zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen ObchZ), oba ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť jde o práva a povinnosti vzniklé před 1. 1. 2014.
26. Podle § 323 odst. 2 ObchZ ve spojení s § 407 odst. 3 ObchZ má provedení jednotlivých plateb po zesplatnění dluhu ty účinky, že se má za to, že celý závazek v době uznání (tj. v okamžiku provedení platby) trvá. Žalovaný byl proto vyzván, aby prokázal, že závazek již netrvá, tedy byl splněn či jinak zanikl. Žalovaný však toto neprokázal. Domněnka uznání závazku tak nebyla nijak vyvrácena, a proto dluh žalovaného trvá.
27. Pokud jde o námitky žalovaného (viz čl. 174), v daném případě se uplatnila domněnka uznání dle § 323 odst. 2 ObchZ ve spojení s § 407 odst. 3 ObchZ, nikoliv hmotněprávní uznání závazku podle § 323 odst. 1 ObchZ. Jak uvedl již odvolací soud, skutečností, se kterou je spojeno uznání, je placení dluhu, nikoliv projev vůle některé ze stran. Je proto nerozhodné, jak toto placení hodnotil žalobce, resp. poskytovatel úvěru, nebo žalovaný a zda s ním důsledky uznání spojoval. Z toho důvodu také není pro věc rozhodné, zda poskytovatel úvěru či žalobce zasílal žalovanému formulář k uznání dluhu, který žalovaný nevyplnil, neboť i tam, kde nastala domněnka uznání, lze závazek (znovu) uznat projevem vůle dlužníka.
28. Pokud žalovaný dále v podání ze dne 28.11.2017 sporuje výši čerpaného úvěru, lze k tomu dodat jednak to, že uvedenou námitku uplatňuje v rozporu se zásadou koncentrace řízení (§ 118b odst. 1 o.s.ř.). Především však na jednání dne 23.7.2015 (čl. 99) žalovaný čerpání úvěru sporným nečinil. Konečně, žalovaný na dluh sám plnil, aniž by dluh nebo jeho výši jakkoliv zpochybnil. Pokud nyní argumentuje změnou svého stanoviska s ohledem na stav řízení, nelze k takovému argumentu přihlížet, neboť uplatnění takové námitky je v rozporu se zásadami řízení.
29. Pokud jde o výši úroku. Tím, že žalovaný na dluh hradil, nastala domněnka uznání závazku. Úrok, který se váže k jistině, je podle § 121 odst. 3 OZ jejím příslušenstvím. Z povahy příslušenství vyplývá, že se jedná o věc, která náleží k jistině a sdílí tak s ní její (nejen) právní osud. Jestliže podle § 407 odst. 2 ObchZ pouhé placení úroků zakládá účinky uznání celého závazku, tím spíše placení závazku zakládá účinky uznání i jeho příslušenství. Žalovaný v souvislosti s jednotlivými platbami nikdy žádnou výhradu ne učinil, výši příslušenství ani nijak nezpochybnil. Pokud tudíž žalovaný v době, kdy činil jednotlivé platby, dluh ze smlouvy o úvěru co do jeho rozsahu nezpochybnil (např. tím, že jej neuznává co do výše úroku), nastaly účinky uznání celého dluhu včetně příslušenství (k tomu srovnej i odůvodnění rozhodnutí dovolacího soudu).
30. Ohledně námitky žalovaného, že ve smlouvě nebyla uvedena výše RPSN, je třeba uvést, že se jednalo o revolvingový úvěr poskytnutý formou karty. V tomto případě stanovit roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úvěr nelze a ve smlouvě postačí uvést maximální výši úvěru, výši plateb s úvěrem souvisejících a podmínky, za kterých lze tyto platby měnit (§ 5 odst. 2 zákona č. 321/2001 Sb.). Tyto náležitosti úvěrová smlouva splňuje. Závazek k placení úroku byl na základě úvěrové smlouvy uveden v obchodních podmínkách (§ 273 odst. 1 ObchZ). Výše sazby byla dále stanovena v sazebníku (čl. 89), na který odkazovaly obchodní podmínky. Žalovaný tak Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Růžhová

jednotlivými platbami uznal i výši úroku, neboť tento úrok není v rozporu s úpravou zákona č. 321/2001 Sb.

31. Žalobce se v důsledku postoupení (§ 524 odst. 1 OZ) a následných přeměn stal věřitelem vymáhané pohledávky. Žalovanému bylo postoupení pohledávky předchozím věřitelem oznámeno (§ 524 odst. 1, § 526 OZ). Tím bylo založeno oprávnění právního nástupce žalobce vymáhat v soudním řízení postoupenou pohledávku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9.12.2009 sp. zn. 31 Cdo 1328/2007).
32. Mezi žalovaným a poskytovatelem úvěru byla na základě přijetí návrhu žalovaného a poskytnutí úvěru poskytovatelem úvěru uzavřena smlouva o úvěru (§ 275 odst. 4 ObchZ). Protože jde o poskytnutí úvěru, řídí se věc podle § 261 odst. 3 ObchZ obchodním zákoníkem. Ze smlouvy o úvěru má dlužník povinnost poskytnutý úvěr vrátit a platit z poskytnutého úvěru úroky (§ 497, § 502 odst. 1 ObchZ). Žalovaný měl úvěr hradit ve splátkách a zaplatit za něj úrok. Žalovaný placením dluh uznal a trvání dluhu včetně dlužného příslušenství nebylo vyvráceno. Soud proto žalobě vyhověl.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalující strana měla ve věci plný úspěch a má tak nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení vůči žalované straně. Náhrada nákladů řízení se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za nalézací a odvolací řízení. Dále k ní patří odměna za zastupování, jelikož byla žalující strana zastoupena advokátem. Odměna byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen AT), podle tarifní hodnoty dle § 8 odst. 1 AT byla určena sazba mimosmluvní odměny. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby po podání návrhu činí dle § 7 AT 2580,- Kč. Za jeden úkon právní služby zástupci dále náleží paušální částka náhrady hotových výdajů. Paušální částka náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby poskytnutý po podání návrhu činí dle § 13 odst. 3 AT 300,- Kč. Zástupce poskytl celkem 7 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 AT s příslušnou sazbou odměny v plné výši (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé, replika k odporu ze dne 2.3.2015, účast na jednání dne 26.6.2015, odvolání ze dne 1.9.2015, vyjádření k dovolání ze dne 24.5.2016, účast na jednání dne 14.12.2017) a jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 2 AT s příslušnou sazbou odměny v poloviční výši (jednoduchá výzva k plnění).
34. Vzhledem k tomu, že zástupci v souvislosti s poskytnutím právní služby vznikly cestovní výdaje, náleží mu podle § 13 odst. 4 AT jejich náhrada a podle § 14 odst. 1 písm. a) AT náhrada za promeškaný čas cestou ze sídla zástupce do místa poskytování právní služby.
35. Ujetá vzdálenost: 2x 108 km x 2 (ověřeno dle www.mapy.cz).
36. Náhrada cestovních výdajů se skládá ze základní náhrady za 1 km jízdy podle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce. Tato náhrada za 1 km činila v roce 2015 podle vyhlášky č. 328/2014 Sb. 3,70 Kč na 1 km, v roce 2017 podle vyhlášky č. 440/2016 3,90 Kč na 1 km.
37. A dále se skládá z náhrady za pohonné hmoty podle § 158 odst. 2, odst. 3 zákoníku práce určené násobkem ceny pohonné hmoty a množství spotřebované pohonné hmoty. Výše ceny za 1 litr pohonné hmoty činila v roce 2015 podle vyhlášky č. 328/2014 Sb. 35,90 Kč pro palivo benzín 95, v roce 2017 podle vyhlášky č. 440/2016 29,50 Kč pro totéž palivo.
38. Spotřeba vozidla použitého v roce 2015 činí 6,6 l/100 km (metodika EU 93/116), u vozidla použitého v roce 2017 činí 6,0 l/100 km (metodika ES 566/2011).
39. Náhrada za promeškaný čas činí podle § 14 odst. 3 AT 100,- Kč za každou započatou půlhodinu. Počet započatých půlhodin 12. Obvyklý čas na trase činí 1h 15 min. jedním směrem a žádné okolnosti, které by zapříčinily zpoždění, nebyly tvrzeny ani zjištěny.

40. Protože je zástupce plátce daně z přidané hodnoty, patří podle § 137 odst. 3 o.s.ř. k nákladům řízení rovněž částka odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy úspěšné straně náleží náhrada nákladů ve výši uvedené ve výroku. Protože byl účastník, jemuž náleží náhrada nákladů řízení, zastoupen advokátem, bylo uloženo zaplatit tuto náhradu k rukám tohoto zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomu tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci prostřednictvím nadepsaného soudu.

Nebude-li uložená povinnost splněna dobrovolně, lze se domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Liberec 14. prosince 2017

JUDr. Pavel Preisler, Ph.D., v.r.
samosoudce